

**Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D.
Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici**

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. VI. Cognitio malorum, privationum, negationum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

tellectus Angeli non est causa proximè completa ad omnes suas posibles cognitiones; e contra essentia divina est causa proximè completa ad producendas & cognoscendas omnes creaturas tam posibles, quàm actuales.

33. Instabis. Medium universale nihil distinctè & in particulari, sed confusè tantùm, & in universali representat; sed essentia DEI respectu creaturarum esset medium universale; ergo ipsas tantùm confusè & sub aliqua communi ratione representaret.

Resp. quod est medium universale, universalitate abstractionis & confusionis, non nisi confusè & in universali representat, conc. quod est universale universalitate causalitatis & eminentialis continentia, nego maj. sicque distinctà minore, nego consequentiam.

§. VI.

Cognitio malorum, privationum, negationum.

34. Certum est scientiam divinam etiam ad mala, miserias, infirmitates, mortem, peccata extendi; nam ita de malis naturæ dicitur sap. 8. *Monstra scit, antequam fiant*: de malis pænæ Prov. 15. *Infernus & perditio coram eo*: de malis culpæ pl. 66. *delicta mea à te non sunt abscondita*. Deur. 32. *nonne hæc condita sunt apud me*. Job. 14. *signasti quasi in sacco delicta mea*. Cùm ergo dictum sit, DEUM alia à se cognoscere in sua essentia, & hæc objecta nullo modo in divina essentia tanquam causa contineri possint, difficultas est, quo modo à divina scientia certò cognosci possint.

35. CONCLUSIO. *Quamvis sit de perfectione divine scientia, ut cognoscat omnia mala (2.) illa tamen quæ talia non cognoscat in sua essentia tanquam causa (3.) sed per formas & bonitates oppositas cognitias in sua essentia tanquam causa*. Ita S. D. a. 10.

Ratio primæ partis est, quòd cognitio malorum est cognitio veri; sed hæc pertinet ad perfectionem intellectus & cognitionis: *neque enim bonum perfectè cognoscitur, nisi cognoscantur ea, quæ ipsi possunt accidere*. Sed bonis possunt accidere mala, per quæ corrumpantur: ergo DEUS perfectè & comprehensivè cognoscendo bona, etiam debet cognoscere mala ipsi opposita.

Et ideo DEUS debet in primis cognoscere mala naturæ, quia hæc cadunt sub universalem DEI providentiam, tanquam provisoris naturæ. Ma-

la verò pænæ & culpæ pertinent ad eundem, tanquam legislatorem, judicem & vindicem boni imperantem, idèoque mala prohibentem ac punientem.

Ratio secundæ & tertie partis est, quòd cùm cognitio bonitatis sit proprietas entis, privationes & negationes non sunt cognoscibiles nisi in formis oppositis; sicut per lumen cognoscuntur tenebræ; sed malum quæ tale consistit in privatione bonitatis ut sic, ergo non nisi ratione bonitatis oppositæ cognosci potest. Sed neque divina essentia potest esse causa proxima ullius mali & privationis, tum quia mala & privationes non habent causam efficientem directam & proximam, tum quia licet malum peccati consisteret in positivo, solum haberet causam deficientem, non efficientem.

Videntur igitur mala, sicut etiam privationes, & negationes ratione creatæ bonitatis seu formæ oppositæ, non quasi bonitas creatæ sit species, in qua DEUS malum videt, sed quia est objectum materiale, quod DEUS videndo in sua essentia tanquam causa indirectè attingit malitiam oppositam.

Colliges. Nec essentia rationis à DEO cognoscitur, in sua essentia tanquam causa proxima, sed per actum nostri intellectus cognitum in sua essentia tanquam causa. Ratio est eadem, quia nempe ens rationis propter suam imperfectionem à solo humano intellectu causari, & in ipso tanquam causa contineri & videri potest, ut aliunde suppono. Cognoscit ergo DEUS nostra essentia rationis, quatenus in sua essentia tanquam causa comprehendit omnes nostras cogitationes, & scit cogitationes hominum, quoniam vane sunt. pl. 93. adeoque videt, ad quæ nam objecta terminentur, ut sunt essentia rationis, naturæ universales, conceptus privativi &c. unde etiam divina cognitio respectu talium objectorum non est practica, sed purè speculative.

Objicies primò illud Abacuc. 1. *Mundi sunt oculi tui; ne videant malum*. Secundò. Si DEUS cognosceret ens rationis, tunc faceret, quia ejus fieri est cognosci: sed non facit; ergo non cognoscit.

Resp. ad 1. Ibi negari tantùm scientiam approbationis, non aliam quamcunque. Ad 2. nego sequelâ, & probationem distinguo: entis rationis fieri est cognosci cognitione practica, componente & combinante extrema incombinabilia conc. cognitione tantùm speculative, illa ab intellectu humano combinata speculative, nego. priori modo homo, posteriori DEUS cognoscit ens rationis.

DISPUTATIO XII.

DE

Causalitate scientiæ Divinæ.

Ada. 8. q. 14.

Postquam illa expendimus, quæ ad ipsam quidditatem, modumque Divinæ scientiæ pertinent, quo res creatas intelligit, & pro scientia futurorum fundamenta